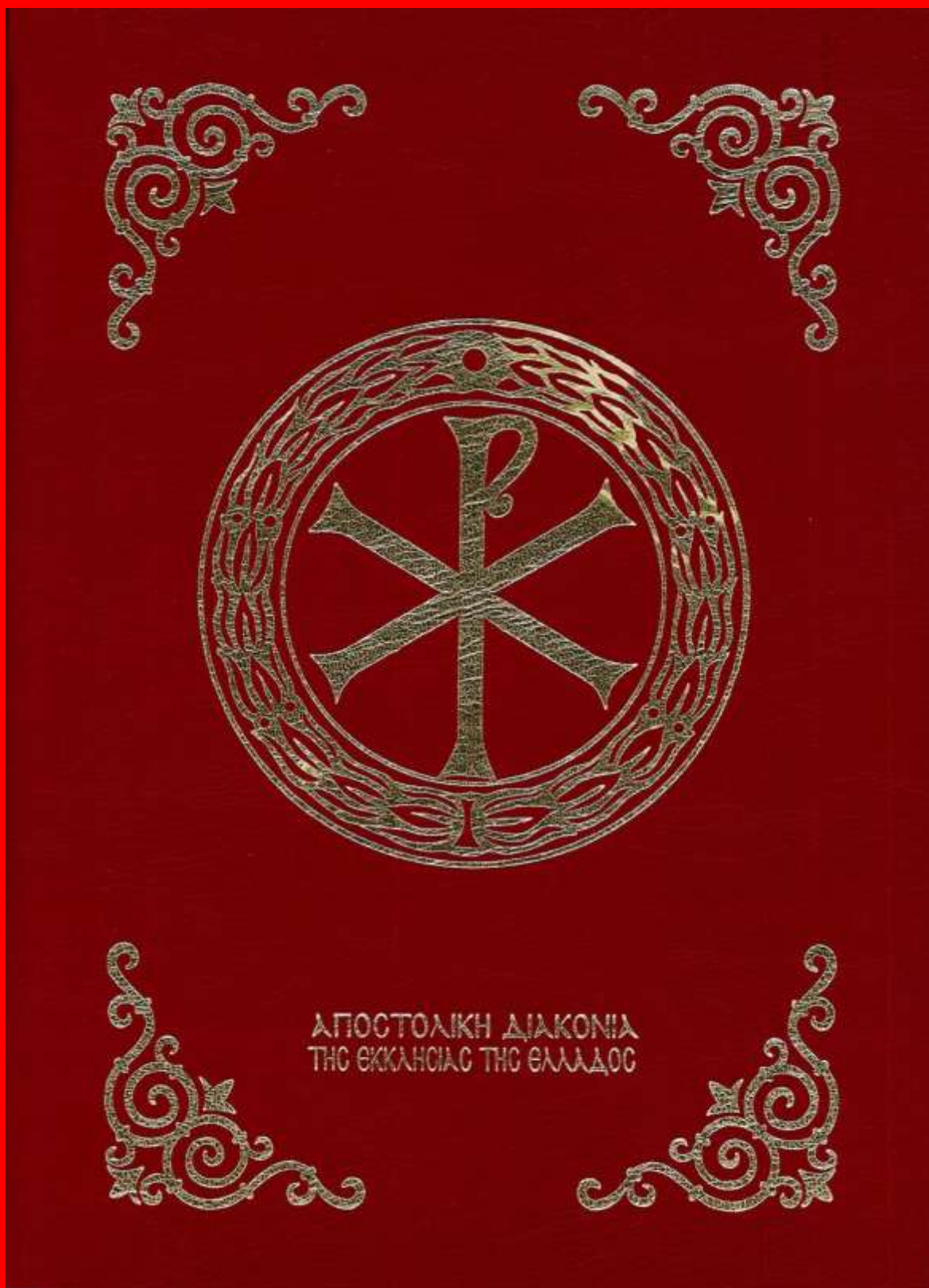

TEZĂUR LITURGIC
14 IANUARIE

VIATA
SF. CUVIOASE
NINA
A GEORGIEI

ATENA, 2020

Βίος καὶ Πολιτεία τῆς Ἁγίας Ἰσαποστόλου Νίνης, Φωτιστρίας τῆς Γεωργίας

Ἔκδοσις Ἰ. Μ. Ἀγ. Γεωργίου, Ἥλια Αἰδηψοῦ Εὐβοίας,
2002

Α) Ὁ κλῆρος τῆς Θεοτόκου

Σύμφωνα με τὴν Ἁγία παράδοση, ἡ ὁποία μέχρι σήμερα διαφυλάσσεται στὴν Γεωργία, καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ὅλη τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ πανάμωμος Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα με τὴν πρόνοιά Του, ἐκλέχτηκε νὰ κηρύξη στὴν Γεωργία[1] τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Υἱοῦ Τῆς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στοὺς Οὐρανοὺς, γράφει ὁ Ἅγιος Στέφανος ὁ Ἀγιορείτης, συγκεντρώθηκαν στὸ Ὅρος Σιών οἱ Μαθητὲς Του μαζί με τὴν Παρθένο Μαρία, τὴν Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ περίμεναν τὸν Παράκλητο, ὅπως τοὺς διεμήνυσε ὁ Κύριος, νὰ μὴν φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ περιμένουν τὴν ἐπαγγελία τοῦ Κυρίου.

Καὶ ἔρριξαν κλήρους γιὰ τὸ σὲ ποιά χώρα ὁ καθένας τοὺς θὰ πήγαινε νὰ κηρύξη τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Πανάμωμος εἶπε: *Γιὰ νὰ μὴν μείνω καὶ ἐγὼ δίχως κλῆρο ἀποστολῆς, ἐπιθυμῶ νὰ ρίξετε κλῆρο καὶ γιὰ μένα, ἔτσι καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω κάποια γῆ νὰ κηρύξω, τὴν ὁποία θὰ ὀρίσει ὁ Θεός.*

Ἐκεῖνοι, οἱ εὐσεβεῖς μὲ φόβο καὶ σεβασμὸ ἐπραξαν σύμφωνα μὲ τὰ λόγια Της, καὶ ἔπεσε σὲ αὐτὴν ὁ κλῆρος γιὰ τὴν χώρα τῆς Γεωργίας. Ἡ Πανάμωμος Θεοτόκος μὲ χαρὰ τὸ ἀποδέχθηκε καὶ θέλησε ἀμέσως μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὴν Γεωργία. Ἀλλὰ ὁ Ἄγγελος τῆς εἶπε: *Δὲν πρέπει ἀμέσως τώρα νὰ φύγῃς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ παραμείνῃς γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα, καὶ ἡ γῆ ἡ ὁποία Σοῦ ἔπεσε στὸν κλῆρο, θὰ καθαγιασθῇ ἀργότερα, καὶ ἡ δεσποσύνη Σου θὰ πάει μέχρι ἐκεῖ.*

Αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν καθαγιασμὸ τῆς Γεωργίας ὁλοκληρώθηκε ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς αἰῶνες ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἱεραπόστολος αὐτοῦ τοῦ ἔργου εἶναι φανερό ὅτι ἔγινε ἡ ἴδια ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος Παρθένος· ἀφοῦ ἦρθε ὁ καιρὸς. Αὐτὴ μὲ τὴν εὐλογία Της καὶ μὲ τὴν δύναμή Της, ἀπέστειλε στὴν Γεωργία γιὰ τὸ κήρυγμα τὴν Ἁγία Παρθένο Νίνα.

Β) Ἡ γέννηση καὶ ἡ ἀνατροφή τῆς Ἁγίας

Ἡ Ἁγία Νίνα γεννήθηκε στὴν Καππαδοκία, μοναχοπαίδι ὀνομαστῶν καὶ εὐλογημένων γονέων, τοῦ

Ζαβουλὼν Ῥωμαίου στρατηγοῦ συγγενὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ τῆς Σουζάνας ἀδελφῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιου. Ὄταν ἔγινε 12 ἐτῶν, ἡ Ἁγία Νίνα μαζί με τοὺς γονεῖς της πῆγε στὴν Ἁγία Πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ὁ πατέρας της Ζαβουλὼν, φλεγόμενος ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, θέλησε νὰ Τὸν ὑπηρετήσῃ μετὰ τὴν μοναχικὴ ἄσκησι. Σὲ αὐτὴν τοῦ τὴν ἐπιλογὴ πῆρε τὴν συγκατάθεσι τῆς συζύγου τοῦ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἀφοῦ με δάκρυα ἔλουσε τὴν νεαρὴν τοῦ κόρη Νίνα, τὴν ἐνεπιστεύθηκε στὸν Θεό, τὸν πατέρα τῶν ὀρφανῶν καὶ προστάτη τῶν χηρῶν, ἔφυγε καὶ κρύφθηκε στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε οὔτε τὸν τόπο τῆς ἄσκησής τοῦ, οὔτε τὸν τόπο τῆς κοίμησής τοῦ.

Τὴν Σωσσάνα, τὴν μητέρα τῆς Ἁγίας Νίνας, ὁ Πατριάρχης καὶ κατὰ σάρκα ἀδελφός της, στὸν ἱερὸ ναὸ τὴν χειροτόνησε διακόνισσα, γιὰ νὰ διακονῇ τὶς χῆρες καὶ ἀδύναμες γυναῖκες. Τὴν Νίνα τὴν παρέδωσε πρὸς παιδαγωγία σὲ κάποια εὐσεβὴ γερόντισσα Νιαφόρα.

Ἡ Ἁγία παρθένος ἦταν τόσο καθαρὴ καὶ πανέξυπνη, ὥστε μέσα σὲ 2 χρόνια, μετὰ τὴν βοήθεια τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ, διδάχθηκε τοὺς κανόνες τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας καὶ ἐμβάθυνε σὲ αὐτοὺς. Καθημερινά, προσευχόμενη καρδιακά, καὶ μελετώντας τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ καρδιά της ὅλο καὶ περισσότερο

ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ὑπέμεινε τὰ βασανιστήρια καὶ τὸν σταυρικὸ θάνατο. Μελετώντας μὲ δάκρυα τὶς Εὐαγγελικὲς διηγήσεις περὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν στὸν Σταυρό, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Χιτῶνος τοῦ Κυρίου: *Ποῦ νὰ βρίσκεται σήμερα αὐτὴ ἡ χειροποίητη πορφύρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; ῥωτοῦσε τὴν παιδαγωγὸ της, ἀπρώντας: ἀδύνατον νὰ χάθηκε στὴν γῆ αὐτὸ τὸ ἁγιασμένο μεγάλο κειμήλιο.*

Ὅσα γνώριζε ἡ Νιαφόρα ἀπὸ τὴν παράδοση, τὰ διηγήθηκε, ὅτι βορειοανατολικά τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπάρχει ἡ χώρα τῆς Γεωργίας καὶ σ' αὐτὴ ἡ πόλη Μτσχέτ[2]. Ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ χιτῶνας τοῦ Κυρίου ποὺ μετέφερε ὁ στρατιώτης, στὸν ὁποῖο ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ τὸν πάρῃ, κατὰ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς χώρας ὀνομάζονται Κάρτβελοι[3], καὶ ὅπως οἱ γείτονές τους Ἀρμένιοι, καὶ πολλὲς ὀρεσίβιες φυλές, βρίσκονται στὴν ἀπάτη καὶ στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας.

Γ) Διάκονος τῆς Θεομήτορος

Αὐτὴ ἡ παλαιὰ διήγηση, εἰσῆλθε βαθιὰ στὴν καρδιὰ τῆς Ἀγίας Νίνας. Ἡμέρα καὶ νύχτα ὕψωνε θερμὲς προσευχὲς στὴν Παναγία Παρθένο, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὴν ἀξιῶσιν νὰ δεῖ τὴν γῆ τῆς Γεωργίας, νὰ εὔρῃ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν χιτῶνα τοῦ ἀγαπητοῦ

Της Υιοῦ, ἐπιθυμώντας νὰ παραδοθῇ στὰ
 Θεομητορικά Της χέρια, καὶ νὰ κηρύξει τὸ ἅγιον
 ὄνομά Του στοὺς ἐκεῖ εἰδωλολάτρες. Ἡ Θεοτόκος
 ἄκουσε τὴν προσευχὴ τῆς δούλης Τῆς, ἔμφανίστηκε
 στὸν ὕπνο της καὶ τῆς εἶπε: Πήγαινε στὴν γῆ τῆς
 Γεωργίας, κήρυξε ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ
 εὕρεις τὸ ἔλεος Του καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι προστάτης σου.
 Ἀλλὰ πῶς μπορῶ ἐγώ, ρώτησε ἡ ταπεινὴ κόρη, νὰ γίνω
 ὄργανο μιᾶς τέτοιας μεγάλης διακονίας, ἀφοῦ εἶμαι
 ἀδύναμη γυναῖκα;

Ἡ Παναγία, ἀφοῦ ἔδωσε στὴν Νίνα Σταυρὸ φτιαγμένο
 ἀπὸ κληματαριά, τῆς εἶπε: Λάβε αὐτὸν τὸν Σταυρό,
 αὐτὸς θὰ σοῦ εἶναι προστάτης καὶ φύλακας ἐναντίον
 ὅλων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν· μὲ τὴν δύναμή
 του θὰ στήσης ἐκεῖ τὴν σωτήριο σημαία τῆς πίστεως τοῦ
 ἀγαπητοῦ μου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος· θέλει πάντας
 ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας
 ἐλθεῖν.

Ὅταν ξύπνησε ἀπὸ τὸ ὄνειρο ἡ Ἁγία Νίνα, καὶ εἶδε στὰ
 χέρια της τὸν θαυμασιό Σταυρό, μὲ δάκρυα ἄρχισε νὰ
 τὸν ἀσπάζεται. Κατόπιν τὸν ἔβαλε στὰ μαλλιά της, καὶ
 πῆγε στὸν θεῖό της τὸν πατριάρχη. Τοῦ διηγήθηκε τὴν
 ἐμφάνιση τῆς Θεομήτορος καὶ τὴν ἐντολὴ Της νὰ πάη
 στὴν Γεωργία. Καὶ ἐκεῖ νὰ κηρύξη τὸ Εὐαγγέλιο τῆς
 αἰωνίου σωτηρίας. Ὁ μακάριος Πατριάρχης διέκρινε
 σὲ αὐτὸ τὸ ὄραμα πολὺ καθαρὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ,
 καὶ δὲν ἀρνήθηκε στὴν νεαρὴ κόρη νὰ δώσῃ τὴν

εὐλογία του νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Καὶ ὅταν ἔφθασε ὁ εὐλογημένος καιρὸς νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸν μακρινὸ της δρόμο, τὴν ὁδήγησε ὁ Πατριάρχης στὸ Ἅγιο Βῆμα τοῦ Ναοῦ τοῦ Κυρίου καὶ ἀφοῦ ἔθεσε τὴν ἀγία δεξιὰ του στὸ κεφάλι της, προσευχήθηκε λέγοντας: *Κύριε Θεέ, σὰ χέρια Σου παραδίδω αὐτὴν τὴν πτωχὴ παρθένο· τὴν ἀποστέλλω στὸ θεῖόν Σου κήρυγμα. Εὐδόκησον Χριστέ ὁ Θεός, νὰ ταῆς γίνῃς συνοδοιπόρος καὶ καθοδηγητής, ὅπουδὴποτε τὸ στόμα της θὰ εὐηγγελίσῃ περὶ Σοῦ, καὶ δώρισε στὸν λόγο της δύναμη καὶ σοφία, στὸν ὁποῖο κανεὶς νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐναντιωθῇ ἢ νὰ ἀντειπῇ. Ἐσὸ Παναγία Θεοτόκε, ἡ βοήθεια καὶ προστασία ὅλων τῶν Χριστιανῶν, προστάτευε αὐτὴν τὴν ὁποία Ἐσὸ διάλεξες γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Υἱοῦ Σου ἀνάμεσα σὰ θεόμαχα φύλα, περιφρούρησέ την μὲ τὴν δική σου ὑψηλὴ δύναμη ἐναντίον τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν· γενοῦ παντοκράτειρα προστάτης καὶ ἀκαταμάχητος φρουρός της καὶ ἄς τὴν ἀφήσῃ τὸ ἔλεός σου, ἕως ὅτου ὁλοκληρώσῃ τὴν ἀγία θέλησή σου.*

Δ) Ἡ Ἁγία Ῥιψιμία καὶ τὸ μαρτύριό της

Ἐκείνες τὶς μέρες ἀναχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἁγία Πόλη γιὰ τὴν Ἀρμενία, 53 κοπέλες φίλες, μαζί μὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλέα Ῥιψιμία, καὶ τὴν καθοδηγήτριά της Γαϊανή, ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ποὺ θέλησε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ῥιψιμία, ἡ ὁποία εἶχε ὑποσχεθῇ παρθενία.

Μὲ αὐτὲς τὶς ἁγίες παρθένες ἡ Ἁγία Νίνα ἔφθασε μέχρι τὴν Ἀρμενία καὶ τὴν πρωτεύουσα Βαγκαρσαπάτ[4]. Βρῆκαν κατάλυμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κοντὰ σὲ μία κατοικία οἰνοπαραγωγοῦ καὶ γιὰ τροφή εἶχαν ὅτι συγκέντρωναν μὲ κόπο τὰ χέρια τους.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Διοκλητιανός, πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Ῥιψιμία κρύβεται στὴν Ἀρμενία. Ἔστειλε γράμμα στὸν βασιλιὰ τῆς Ἀρμενίας Τηριδάτη[5], γιὰ νὰ βρῇ τὴν Ῥιψιμία καὶ νὰ τὴν στείλῃ στὴν Ῥώμη. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τηριδάτη γρήγορα τὴν ἀνακάλυψαν. Σὰν τὴν εἶδε ὁ βασιλιάς, θέλησε νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Ὅμως ἡ Ἁγία τοῦ εἶπε χαριτολογώντας: *Ἐγὼ ἔχω νυμφευθεῖ τὸν Οὐράνιον Νυμφίου Χριστό, καὶ πῶς ἐσὺ ὁ μιὰρὸς θὰ κρατήσης στὰ χέρια σου τὴν Νύμφη τοῦ Χριστοῦ;*

Γεμάτος μὲ φοβερὴ σκότωση, θυμὸ καὶ ὀργή, ὁ Τηριδάτης διέταξε νὰ βασανίσουν τὴν Ἁγία. Τὴν ἔρριξαν σὲ πολλὰ καὶ φοβερὰ βάσανα, τῆς ἔκοψαν τὴν γλῶσσα, τῆς ἔβγαλαν τὰ μάτια καὶ ὅλο τὸ σῶμά της τὸ ἔκοψαν σὲ κομμάτια. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ οἱ φίλες της καὶ ἡ Γαϊανή[6].

Μόνον ἡ Ἁγία Νίνα μὲ θαυμαστὸ τρόπο σώθηκε ἀπὸ τὸν θάνατο· ὁδηγήθηκε ἀπὸ ἀόρατο χέρι, καὶ κρύφτηκε θαυματουργικὰ κατὰ τὴν ταραχὴ στὰ κλειδιά μιᾶς ἄγριας τριανταφυλλιᾶς.

Ταρασσύμενη ἀπὸ φόβο καὶ ἱκετεύοντας γιὰ τὶς φίλες της, ὕψωσε στὸν οὐρανὸ τὰ δακρυσμένα μάτια της, καὶ εἶδε οὐρανόσταλτο Ἄγγελο, ντυμένο μὲ φωτεινὸ ὁράριο. Συνοδευόμενος ἀπὸ πλῆθος οὐρανίων δυνάμεων, κατέβηκε ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, κρατώντας στὰ χέρια του εὐωδιάζων θυμιατήριον, ἐνῶ ἀπὸ τὴν γῆ, ὡσὰν σὲ συνάντησέ του, ἀνέβαιναν οἱ ψυχὲς τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, οἱ ὁποῖες περιπτύχθηκαν μὲ τὶς φωτεινὲς οὐράνιες δυνάμεις, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὲς ἀνῆλθαν στὸν οὐρανόν.

Κύριε! Κύριε! Θρηνοῦσα ἔκραζε ἡ Ἁγία Νίνα ὅταν εἶδε αὐτὰ· γιατί ἐμένα τὴν ἄτυχη ἐγκαταλείπεις στὸ μέσον αὐτῶν τῶν ἐχιδνῶν καὶ φιδιῶν;

Ὅμως ὁ Ἄγγελος τῆς ἀπάντησε: *Μὴ θλίβεσαι, μόνο περίμενε λίγο, γιατί καὶ ἐσὺ θὰ ὀδηγηθῇς στὴν Βασιλεία τοῦ Κυρίου τῆς δόξης, ὅταν αὐτὴ ἡ ἄγρια καὶ ἀκανθωτὴ τριανταφυλιά ποὺ σὲ περιβάλλει, καλυφτῇ ἀπὸ εὐωδιαστὰ ἄνθη, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν φυτευθῇ στὸν κῆπο. Ὅμως τώρα σήκω καὶ πήγαινε πρὸς τὰ βόρεια, ὅπου ὑπάρχει πολὺς θερισμός, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἐργάτες.*

Ε) Τὸ ξεκίνημα καὶ τὸ θεϊκὸ ὄραμα

Ἡ Ἁγία Νίνα ὑπάκουσε, καὶ μόνη της ξεκίνησε γιὰ τὴν μακρινὴ ὁδόν. Μετὰ ἀπὸ μακρὸν δρόμον, ἔφτασε στὴν ὄχθη κάποιου ποταμοῦ Κούρ[7], ὁ ὁποῖος ποτίζει τὸ μέσον ὅλης τῆς Γεωργίας, ρέοντας ἀπὸ τὰ Δ πρὸς τὰ

ΒΝ, ἕως τὴν Κασπία θάλασσα, κοντὰ στὸν καταυλισμὸ τῶν Δερβίσηδων (Χέρτβισι). Τσοπάνοι, ἔδωσαν στὴν κουρασμένη ξένη λίγη τροφή.

Μιλοῦσαν ἀρμενικά, ἡ Νίνα εἶχε μάθει αὐτὴν τὴν γλῶσσα ἀπὸ τὴν γερόντισσα Νιαφόρα. ῥώτησε τοὺς βοσκούς: *Ποῦ βρίσκεται ἡ πόλη Μτσχέτ, καὶ πόσο μακριὰ εἶναι ἀπὸ ἐδῶ;* Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε: *Προχωρώντας ἀρκετὰ κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, θὰ δεῖς τὴν πόλη Μτσχέτ, ὅπου οἱ θεοὶ μας δοξάζονται καὶ οἱ βασιλεῖς μας βασιλεύουν.*

Καὶ συνέχισε τὸν δρόμο της. Μιὰ μέρα, κουρασμένη, κάθισε σὲ μία πέτρα σκεπτόμενη τὴν ζωὴ της. Ποῦ τὴν ὀδηγεῖ ὁ Κύριος; Ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ καρποὶ τῶν κόπων της; Μήπως εἶναι μάταιο τὸ τόσο μακρινὸ καὶ πολὺ δύσκολο ταξίδι της; Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἀποκοιμήθηκε σὲ ἐκεῖνον τὸν βράχο, καὶ εἶδε σὲ ὄραμα ἓναν ἄνθρωπο, μὲ ἐξαίσιο πρόσωπο, τὰ μαλλιά του ἔπεφταν ἕως τοὺς ὤμους, στὰ χέρια κρατοῦσε εἰλητάριο στὰ ἐλληνικά. Ἄνοιξε τὸν ρολό, τὸν ἔδωσε στὴν Ἀγία, τῆς εἶπε νὰ τὸν διαβάσῃ καὶ ἔγινε ἄφαντος. Μόλις ξύπνησε ἀπὸ τὸν ὕπνο, εἶδε στὸ χέρι της τὸ εἰλητάριο καὶ ἡ Ἀγία Νίνα διάβασε σὲ αὐτὸ τὰ εὐαγγελικὰ λόγια:

Ἀμὴν λέγων ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτου ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς (Ματθ. 26,13). Οὐκ ἔνι

ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ἡμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Γαλ. 3,28). Λέγει ὁ Ἰησοῦς ταῖς γυναῖξί: μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου (Ματθ. 28,10). Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με (Ματθ. 10,40). Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δύνησονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν (Λουκ. 21,15). Καὶ μὴ φοβηθεῖτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. (Ματθ. 10,28). Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν (Ματθ. 28,19-20).

Ἐνδυναμώθηκε καὶ παρηγορήθηκε ἡ Ἁγία Νίνα καὶ συνέχισε τὸν δρόμο της μὲ θάρρος καὶ νέο ζῆλο.

Καταβεβλημένη ἀπὸ τὶς δυσκολίες, τὴν ταλαιπωρία, τὴν πείνα, τὴν δίψα καὶ τὸν φόβο ἀπὸ τὰ θηρία, ἔφτασε στὴν ἀρχαία πόλη τῆς Καρτάλης Οὔμπνις ὅπου ἔμεινε ἓνα μῆνα σὲ ἐβραϊκὴ συνοικία, μελετώντας τὴν φύση, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ἄγνωστη γιὰ αὐτὴν γλῶσσα τοῦ λαοῦ.

ΣΤ) Τὸ θαῦμα τῆς συντριβῆς τῶν εἰδώλων

Μιὰ μέρα πληροφορήθηκε ὅτι ὅλος ὁ ἀνδρικός πληθυσμὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν περικώρων

έτοιμάζεται νὰ πάει στήν πρωτεύουσα Μισχέτ, γιὰ νὰ προσκυνήσει τοὺς μισητοὺς θεοὺς τους. Μαζί τους πήγε καὶ ἡ Ἁγία Νίνα. Ἀλλὰ στήν εἴσοδο τῆς πόλης, συνάντησε τὸν βασιλέα Μιριάν, καὶ τὴν βασίλισσα Νάνα, μὲ συνοδεία ὑπηρετῶν καὶ πλῆθος λαοῦ. Κατευθύνονταν στὸ ὄρος γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ ἄψυχο εἶδωλο, τὸ ἐπονομαζόμενο Ἀρμάζ, τὸ ὁποῖο βρισκόνταν στήν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἡ ἡμέρα ἦταν αἰθρία. Ἐκείνη ἦταν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς σωτηρίας ἀθλήσεως τῆς Ἁγίας Νίνας γιὰ τὴν γῆς τῆς Γεωργίας, ἐπίσης ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς κυριαρχίας τοῦ μισητοῦ εἰδώλου Ἀρμάζ. Παρασυρμένη ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἡ Ἁγία Νίνα κατευθύνθηκε πρὸς τὸν βουνό, μέχρι τὸν ναὸ τῶν εἰδώλων. Ἀναζήτησε ἓνα κατάλληλο τρόπο γιὰ νὰ βλέπει τὸ ἐπιβλητικὸ εἶδωλο τοῦ Ἀρμάζ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε ἓνα ὁμοίωμα ἀνθρώπου μὲ ἀσυνήθιστο ὕψος, ἐπικαλυμένο μὲ χρυσό, καὶ χαλκό, στὸ κεφάλι εἶχε κρᾶνος χρυσό· τὰ μάτια του ἦταν τὸ ἓνα ἀπὸ διαμάντι, τὸ ἄλλο ἀπὸ σμαράγδι, πολὺ ἀκριβὰ καὶ λαμπερά. Στὴν δεξιὰ μεριὰ βρισκόταν ἄλλο ἓνα μικρότερο εἶδωλο χρυσό, μὲ τὸ ὄνομα Κάτσι, καὶ στὰ ἀριστερὰ ἄλλο ἓνα εἶδωλο μικρὸ μὲ τὸ ὄνομα Γαῖμ.

Ὁ βασιλέας καὶ ὅλος ὁ πολυάριθμος λαός, στεκόνταν ἐνώπιον τῶν εἰδώλων μὲ ἀνόητο φόβο σεβασμὸ καὶ ὑπομονή, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς ἐτοίμαζαν τὶς αἱματηρὲς

θυσίες. Όταν τις ετοίμασαν, θυσίασαν με θυμίαμα, ἔτρεξε τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν καὶ ἤχησαν τὰ τύμπανα καὶ οἱ τρομπέτες. Τότε ὁ βασιλέας καὶ ὁ λαὸς ἔπесαν καταγῆς ἐνώπιον τῶν ἄψυχων εἰδώλων. Μὲ τὸν ζῆλο τοῦ Ἥλια ἀναψε ἡ καρδιὰ τῆς Ἀγίας παρθένου. Ἀναστέναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν οὐρανὸ γεμάτα δάκρυα καὶ προσευχήθηκε ἔτσι:

Παντοδύναμε Θεέ, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου ὁδήγησε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους σὴν ἐπίγνωσὴ Σου, Σοῦ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ! Σύντριψε αὐτὰ τὰ εἰδῶλα ὅπως ὁ ἄνεμος σκορπίζει τὸ χορτάρι καὶ τὴν στάχτη, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Ἐπίβλεπον Ἐλεῆμον σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους Ἐσὺ ἐπλασες μὲ τὴν παντοδύναμο δεξιὰ Σου, καὶ τοὺς δώρησες τὴν θείαν Εἰκόνα Σου. Κύριε καὶ Δέσποτα, Ἐσὺ τόσο ἀγάπησες τὸ δημιούργημά Σου, ὥστε τὸν Υἱόν Σου τὸν Μονογενή, ἔδωσες γιὰ τὴν σωτηρία αὐτοῦ τοῦ πεπτωκότος· σῶσε τὴς ψυχὰς καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων Σου, ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐξουσία τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκοτότος, ὁ ὁποῖος τύφλωσε τοὺς ὀφθαλμούς τους μὲ τὸ σκοτὸς τῆς ἀγνοίας, γιὰ νὰ μὴν γνωρίσουν τὴν ἀληθινὴ ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Εὐδόκησε Κύριε, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί μου νὰ δοῦν τὴν καταστροφὴ τῶν εἰδώλων ποὺ στέκονται ἐδῶ ὑπερήφανα· κάνε ὥστε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, νὰ δοῦν τὴν σωτηρία ποὺ ἐκχέεται ἀπὸ Σένα. Ἄς ἐπιστρέψουν σὲ Σένα, ἀπὸ τὸν βορρὰ καὶ τὸν νότο, καὶ ἄς Σε προσκυνήσουν ὅλοι οἱ λαοί, τὸν μόνου

προαιώνιο Θεό, καὶ τὸν Μονογενή Σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, σὸν ὁποῖο ἀνῆκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας!

Καὶ ἐνῶ ἡ προσευχή της βρισκόταν σὰ χεῖλη της, ἐμφανίστηκα ἀπὸ τὰ δυτικὰ σκοτεινὰ σύννεφα μὲ βροχή, ταραζοντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Κούρα. Βλέποντας τὸν κίνδυνο, ὁ βασιλέας καὶ ὁ λαὸς ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν, ἐνῶ ἡ Νίνα κρύφτηκε σὲ ἓνα στένωμα τοῦ ὄρους. Ἐμφανίστηκαν βαριά σύννεφα μὲ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς, ὅπου ξέσπασαν πάνω σὸν εἰδωλολατρικὸ ναό· τὰ εἰδωλα, τὰ ὁποῖα στέκονταν μὲ ὑπερηφάνεια, γκρεμίστηκαν, ὁ ναὸς ἔπεσε, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ καταστροφὴ ὁδήγησε στὴν ἰσοπέδωση ὅλων, ὥστε νὰ μὴν μείνει οὔτε ἵχνος ἀπὸ τὰ εἰδωλα καὶ τὸν ναὸ τους. Ἡ Ἁγία Νίνα, μὲ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, κρύφτηκε ἀβλαβὴς σὸ στένωμα, καὶ ἥσυχα παρατηροῦσε τριγύρω της πὼς ξαφνικὰ σταμάτησε νὰ βρέχει καὶ πέρασε ἡ καταιγίδα· καὶ πὼς πάλι σὸν οὐρανὸ ἐμφανίστηκε νὰ λάμπει ὁ ἥλιος. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνδόξου Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν ὁποῖα τὸ ἀληθινὸ φῶς τοῦ Θαβώρ, ποὺ ἔλαμψε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ὄρη τῆς Γεωργίας, μεταμόρφωσε τὸ σκότος τῶν εἰδωλολατρῶν σὲ φῶς Χριστοῦ.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ὁ βασιλιάς μὲ τὸν λαό, ματαίως ἀναζητοῦσαν τοὺς θεοὺς τους. Καὶ μὴ βρίσκοντάς τους ἔλεγαν: *Μεγάλος ὁ Θεὸς Ἀρμάζ, ἀλλὰ ὑπάρχει*

κάποιος ἄλλος Θεὸς μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὸν κατενίκησε. Ἄραγε, μήπως εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τὶς ἀρχαίες θεότητες τῶν Ἀρμενίων ἐταπείνωσε καὶ τὸν βασιλέα Τηριδάτη μετέστρεψε στὸν Χριστιανισμό; Ἀλλὰ σὴν Γεωργία κανεῖς ποτὲ δὲν ἄκουσε γιὰ τὸν Χριστό, οὔτε κάποιος κήρυξε ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἐνώπιον ὅλων τῶν θεοτήτων.

Ζ) Ἡ εἴσοδος τῆς Ἀγίας σὴν Μτοχέτ

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες ἡ Ἀγία εἰσῆλθε σὴν πόλη Μτοχέτ σὰν ξένη, ὀνομάζοντας τὸν ἑαυτὴ τῆς αἰχμάλωτη, δούλη, καὶ κατευθύνθηκε στὸν βασιλικὸ κήπο. Ἡ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ ἡ Ἀναστασία, βγῆκε σὲ σὲ συνάντησέ της σὰν γνωστὴ ἀπὸ τὰ παλιά, ποὺ τὴν περίμενε γιὰ πολὺ, τὴν ἀσπάστηκε καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ σπίτι της. Τότε τῆς ἔπλυνε τὰ πόδια, τῆς ἄλειψε τὸ κεφάλι μὲ λάδι, καὶ τῆς πρόσφερε ψωμὶ καὶ κρασί. Ἡ Ἀναστασία καὶ ὁ σύζυγός της παρεκάλεσαν τὴν Νίνα νὰ παραμείνη στὸ σπιτικό τους ὡς ἀδελφή, γιὰτὶ δὲν εἶχαν παιδιά, καὶ ἡ μοναξιά τους ἦταν δύσκολη. Ἀργότερα, ὁ κηπουρὸς ἔφτιαξε γιὰ τὴν Ἀγία Νίνα σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της μιὰ μικρὴ καλύβα σὴν γωνία τοῦ κήπου, ὅπου μέχρι σήμερα ὑπάρχει μικρὴ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Νίνας, στὸ προαύλιο τῆς γυναικείας μονῆς τοῦ Σαμτάβρσκογ. Ἐκεῖ ἔβαλε τὸν σταυρὸ ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Θεοτόκος, καὶ

παιρνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύκτες μὲ προσευχὰς καὶ ὕμνους.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλύβα, ἄρχισαν νὰ φανερώνονται μιὰ σειρά ἀπὸ θαύματα τῆς Ἀγίας, πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὴν Γεωργία, ἔγιναν τὸ τίμιο ζευγάρι τὸ ὁποῖο ἔδωσε κατάλυμα στὴν δούλη τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν προσευχὴ τῆς Ἀγίας Νίνας λύθηκε ἡ στειρότητα τῆς Ἀναστασίας, καὶ ἔγινε μητέρα μεγάλης καὶ εὐλογημένης οἰκογένειας· καὶ πρώτη ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ πίστεψαν στὸν Χριστό, ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Γεωργίας.

Η) Ὁ χιτῶνας τοῦ Κυρίου

Κάποια μητέρα, κλαίγοντας καὶ ὀδυρομένη, ἔφερε στοὺς δρόμους τῆς πόλης τὸ ἐτοιμοθάνατο παιδί της, ἰκετεύοντας γιὰ βοήθεια. Ἡ Ἁγία Νίνα πῆρε τὸ παιδί, τὸ ἔβαλε στὸ κρεβάτι της ποὺ ἦταν ἀπὸ φυλλῶματα καὶ προσευχήθηκε, ἔβαλε πάνω τὸν σταυρό της ποὺ ἦταν ἀπὸ κλήμα ἀμπελιοῦ καὶ τὸ παρέδωσε στὴν θρηνοῦσα μητέρα ζωντανὸ καὶ ὑγιές.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε ἡ Ἁγία Νίνα φανερὰ καὶ μὲ δύναμη νὰ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ καλεῖ τοὺς Γεωργιανοὺς εἰδωλολάτρες καὶ Ἑβραίους σὲ μετάνοια καὶ πίστη στὸν Χριστό. Σὲ ὅλους ἔγινε γνωστὴ ἡ

εὐσεβῆς δίκαιη καὶ πάνσοφη ζωὴ της, ἐνῶ ἡ καρδιά της, οἱ ὀφθαλμοὶ της, καὶ ἡ ἀκοή της ἦταν στραμμένη στὸν λαό. Πολλὲς γυναῖκες, ἰδιαίτερως Ἑβραῖες, ἔφθαναν συχνά, γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ μελίρρυτο στόμα της τὴν διδασκαλία γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἰώνια σωτηρία, καὶ τὸ μυστήριον τῆς πίστεως στὸν Χριστό. Αὐτὲς ἦταν: ἡ Σιδωνία, κόρη ἢ ἀδελφὴ τοῦ ἀρχιερέως τῶν Καταλινῶν Ἀβιάθαρ καὶ ἄλλες ἑξὶ Ἑβραῖες γυναῖκες. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρό, πίστεψε στὸν Χριστό καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀβιάθαρ, ὅταν ἤκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἁγίας Νίνας πὼς στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἐκπληρώθηκαν ὅλες οἱ προφητείες περὶ τοῦ Μεσσία. Ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἀβιάθαρ: *Ὁ νόμος τοῦ Μωϋσεως καὶ οἱ Προφῆτες, ὁμίλησαν γιὰ τὸν Χριστό, τὸν ὁποῖο ἐγὼ κηρύττω· εἶπε ἡ Ἁγία Νίνα. Αὐτὸς εἶναι τὸ πλήρωμα καὶ ὁ ἐκπληρωτὴς τοῦ νόμου. Καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου, ὅπως τὰ βιβλία μᾶς ἀναφέρουν, μοῦ ἐρμήνευσε αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ γυναῖκα ὅλα ὅσα ὁ Θεὸς ἐτοίμασε γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς ὑπόσχεσης τοῦ Μεσσία, ὁ ὁποῖος πραγματικὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Υἱὸς τῆς Ἀπειράνδρου γυναικός, ὅπως οἱ Προφῆτες προφήτεψαν. Αὐτόν, οἱ πατέρες μας ἀπὸ φθόνο τὸν σταύρωσαν καὶ τὸν θανάτωσαν. Ἀλλὰ Ἐκεῖνος ἀναστήθηκε, ἀνελήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, καὶ πάλι θὰ ἔλθῃ στὴν γῆ μετὰ δόξης. Αὐτὸς εἶναι ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἰσραήλ. Στὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἡ Ἁγία Νίνα μπροστὰ στὰ*

μάτια μου ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ σημεῖα, τὰ ὅποια μόνο ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ κάνει.

Συχνά, συνομιλώντας μὲ τὸν Ἀβιάθαρ, ἡ Ἁγία Νίνα πληροφορήθηκε ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἐξῆς διήγηση γιὰ τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ: Ἄκουσα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ αὐτοὶ πάλι ἀπὸ τοὺς δικούς τους γονεῖς καὶ προπάτορες, ὅτι κατὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ἡρώδη στὴν Ἱερουσαλήμ, ἔφθασε εἶδηση στοὺς Ἑβραίους τοῦ Μισχέτ, ὅτι στὴν Ἱερουσαλήμ πῆγαν οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας, καὶ ἀναζητοῦσαν ἓνα νεογέννητο ἀγόρι ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Δαβίδ, γενημένο ἐκ γυναικὸς μόνο, δίχως πατέρα, καὶ τὸ ὀνόμαζαν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τὸ βρῆκαν στὴν Βηθλεέμ, στὴν πόλη τοῦ Δαβίδ, σὲ πτωχικὴ οἰκία, καὶ τοῦ πρόσφεραν δῶρα, βασιλικὸ χρυσό, σμύρνα, καὶ εὐωδιαστὸ λιβάνι. Ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν, ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους.

Τριάντα χρόνια μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὁ προπάππος μου Ἑλιόζ, ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα Ἄννα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ αὐτὸ τὸ γράμμα· Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας ἐπισκέφθηκαν μὲ δῶρα καὶ προσκύνησαν, ἔφθασε σὲ ὄριμη ἡλικία, καὶ ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται ὥσάν νὰ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Μεσσίας καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐλᾶτε λοιπὸν στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ δεῖτε τὸν θάνατό του, τὸν ὅποιο θὰ γευθῇ κατὰ τὸν νόμο τοῦ Μωϋσέως. Ὅταν ὁ Ἑλιόζ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐτοιμάστηκε νὰ πάει στὰ Ἱεροσόλυμα, τότε ἡ μητέρα του, εὐλογημένη γερόντισσα ἀπὸ τὸ γένος τοῦ ἀρχιερέως Ἡλία, εἶπε· πῆγαινε παιδί μου στὴν

Βασιλική πρόσκληση, ἀλλὰ σὲ ἰκετεύω νὰ μὴν συμμετάσχης στὴν καταδίκη ἐκείνων τῶν ἀδίκων κατὰ ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζονται νὰ θανατώσουν, γιὰτὶ Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῶν Προφητῶν, ἡ διδασκαλία τῶν σοφῶν, τὸ μυστήριον τὸ κεκρυμμένο ἀπ' ἀρχῆς τῶν αἰώνων, τὸ φῶς τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

Ὁ Ἐλιὼζ μαζὶ μὲ τὸν Λογγῖνο Καρενίϊσκι, ταξίδεψε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦταν παρὼν κατὰ τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἦταν στὸ Μισχέτ, παραμονὲς τοῦ Πάσχα, ἔξαφνα ἐνίωσε στὴ καρδιά της ὥσάν κτύπημα τσεκουριοῦ, τὸ ὁποῖο κόβει τὴν κληματαριά, καὶ ἔπεσε μὲ θόρυβο λέγοντας· τώρα ἔπεσε ἡ βασιλεία τοῦ Ἰσραήλ, γιὰτὶ παρέδωσαν στὸ θάνατον τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ λαοῦ του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τώρα θὰ εἶναι ἔνοχος γιὰ τὸ Αἷμα τοῦ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Κυρίου του. Ὁδυνηρὸ γιὰ μένα ποὺ δὲν πέθανα πρὶν ἀπὸ αὐτό! Δὲν θὰ ἄκουγα αὐτὸν τὸν φοβερὸ κτύπο! ὦ, δὲν θὰ δῶ στὴν γῆ τὴν δόξα τοῦ Ἰσραήλ. Λέγοντας αὐτά, ξεψύχησε.

Ὁ δὲ Ἐλιόζ, ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ στὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβε τὸν χιτῶνά Του ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο στρατιώτη, σὸν ὁποῖο ἔτυχε μὲ κλῆρον καὶ τὸν ἔφερε στὸ Μισχέτ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλιὼζ Σιδωνία, χαιρέτησε τὸν ἀδελφὸ της ποὺ ἔφθασε ὑγιής, τοῦ διηγήθηκε γιὰ τὸν ξαφνικὸ καὶ θαυμαστὸ τρόπο ποὺ πέθανε ἡ μητέρα τους καὶ γιὰ ταὰ πρὸ τοῦ θανάτου λόγια της. Ὅτα ὁ Ἐλιὼζ ἐπιβεβαίωσε τὴν προαίσθησιν τῆς μητέρας τους

περὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔδειξε στὴν ἀδελφή του τὸν χιτῶνα τοῦ Κυρίου, ἡ Σιδωνία τὸν πῆρε καὶ ἀφοῦ τὸν ἀσπάστηκε μὲ δάκρυα καὶ τὸν ἔσφιγγε στὸ στήθος της, ἀμέσως ἔπεσε νεκρή. Καμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν μπόρεσε νὰ πάρει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς νεκρῆς αὐτὸ τὸ ἱερὸ ἔνδυμα. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Ἀβέρκιος, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ἀξιωματούχους του ἔφθασε γιὰ νὰ δῇ τὸν παράδοξο θάνατο τῆς κόρης, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια της τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰς μέρες ὁ Ἑλιὼζ ἔθαψε τὴν ἀδελφή του καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ ἔκανε κατὰ μυστικὸν τρόπο, ὥστε ὡς σήμερα κανεὶς νὰ μὴν γνωρίζει τὸν τόπο ποῦ εἶναι θαμμένη. Ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ποῦ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ μεγάλωσε καὶ ὑπάρχει μέχρι σήμερα δροσερὸς κέρδος. Καταφθάνουν οἱ ἄνθρωποι, πιστεύοντάς του ὡς ἂν κάποια μεγάλη δύναμη. Κατὰ τὰ λοιπά, δὲν γνωρίζω ἂν τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι.

Θ) Τὸ ὄραμα μὲ τὰ πουλιά

Ἀκούγοντας αὐτὰ ἡ Ἁγία Νίνα, πήγαινε τὴν νύκτα γιὰ προσευχὴ στὴν σκιὰ αὐτοῦ τοῦ κέδρου. Ἀλλὰ εἶχε ἀμφιβολία ἂν στὶς ρίζες του βρισκόταν κρυμμένος ὁ χιτῶνας τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, ἀπὸ ἓνα μυστηριώδες ὄραμα, τὸ ὁποῖο εἶδε ἐκεῖ, βεβαιώθηκε ὅτι ἐκεῖνος ὁ τόπος εἶναι ἅγιος καὶ κρύβει κάτι θαυμαστό. Ἔτσι, ὅταν κάποτε τελείωσε τὶς μεσονύκτιες προσευχές

της, ἡ Ἁγία Νίνα εἶδε ὅτι ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς πετοῦσαν στὸν βασιλικὸ κῆπο σμήνη μαύρων πουλιῶν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πήγαιναν στὸν ποταμὸ Ἄραβγι[8], καὶ λούζονταν στὰ νερά του. Κατόπιν πετοῦσαν ψηλά, ἀλλὰ φαίνονταν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι. Τότε κατέβαιναν στὰ κλαδιὰ τοῦ κέδρου καὶ γέμιζαν τὸν κῆπο μὲ παραδείσιους ὕμνους.

Αὐτὸ ἦταν φανερὸ σημάδι ὅτι οἱ γύρω λαοὶ θὰ ἀγιασθοῦν στὸ νερὸ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ κέδρος, θὰ γίνῃ ναὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπου παντοτινὰ θὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης, εἶδε σὰν νὰ γίνεται σεισμὸς στὰ βουνὰ Ἀρμαζ καὶ Ζαντέν, καὶ ἰσοπεδώθηκαν. Ἀκόμα, ἤκουσε φοβεροὺς θορύβους καὶ τριγμοὺς πολυάριθμων δαιμόνων, μὲ μορφὴ Περσῶν στρατιωτῶν, σὰν νὰ ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα καὶ ἀκούστηκε φοβερὴ κραυγὴ, σὰν τὴν φωνὴ τοῦ βασιλιᾶ Χοσρόη, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ διαλυθοῦν τὰ πάντα. Ὄταν ἡ Ἁγία Νίνα ὕψωσε τὸν σταυρό, καὶ ἔκανε στὸν ἀέρα τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, εἶπε: *Σιωπήστε δαίμονες, ἔληξε ἡ βασιλεία σας, γιὰτὶ ἰδοὺ ὁ Νικητὴς!* ὅλοι οἱ θόρυβοι διαλύθηκαν μὲ μιάς.

Μὲ τὰ σημεῖα αὐτὰ βεβαιώθηκε ὅτι εἶναι κοντὰ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ τῆς Γεωργίας, ἡ Ἁγία Νίνα δὲν σταμάτησε νὰ κηρύττει στοὺς ἀνθρώπους τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Μαζί της κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ μαθητὲς

της, ἰδιατέρως ἡ Σιδωνία καὶ ὁ πατέρας Ἀβιάθαρ. Αὐτὸς μὲ τέτοια δύναμη καὶ ζῆλο ἐμάχετο γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς ὁμόθρησκους Ἑβραίους, ὥστε καὶ διωγμὸ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπέμεινε, καὶ πῆραν ἀπόφαση νὰ ταν θανατώσουν μὲ λιθοβολισμό. Μόνο ὁ βασιλέας Μιριάν τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο. Γιατὶ καὶ ὁ βασιλέας ἤδη εἶχε ἀποδεκτῇ στὴν καρδιά του τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Γνώριζε, ὅτι ἡ πίστη αὐτὴ θεμελιώθηκε ὅχι μόνο στὸ βασίλειο τῆς Ἀρμενίας ἀλλὰ ὅτι καὶ στὸ Ῥωμαϊκὸ κράτος μὲ τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνο[9] μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ Του νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ ἐγένε Χριστιανὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν.

Ι) Ἡ θεραπεία τῆς βασίλισσας Νάνας

Ἡ Γεωργία ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐξουσία τῶν Ῥωμαίων καὶ στὴν Ῥώμη βρισκόταν ὡς ὁμηρος ὁ γιὸς τοῦ Μιριάν Μπακάρ, γιὰ αὐτὸ ὁ Μιριάν, δὲν ἀπαγόρευσε στὴν Ἀγία Νίνα νὰ κηρύξει τὸν Χριστὸ στὴν πόλη του. Μόνο ἡ σύζυγος τοῦ Μίριαν, ἡ βασίλισσα Νάνα, γυναίκα δόλια, καὶ ἐπιπλέον φανατικὰ πιστὴ τῶν ἄψυχων εἰδώλων, ἦταν γεμάτη ἀπὸ κακία πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Αὐτὴ καθιέρωσε ὑποχρεωτικὰ στὴν Γεωργία τὴν εἰδωλολατρικὴ θεότητα Ἀφροδίτη[10]. Ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τοὺς ἀδυνάτους θεραπεύει καὶ δίδει αὐτὸ πὺν προσδοκᾶνε, γρήγορα θεράπευσε καὶ αὐτὴν τὴν πνευματικὴ ἀρρώστια τῆς βασίλισσας. Ἡ βασίλισσα ἀρρώστησε,

καὶ ὅσο οἱ γιατροὶ τὴν περιποιόντουσαν, τόσο ἡ ἄρρώστια τῆς χειροτερεύε καὶ ἡ βασίλισσα ἦταν ἕως θανάτου. Τότε οἱ συγγενεῖς τῆς, βλέποντας τὸν μεγάλο κίνδυνο, τὴν παρεκάλεσαν νὰ καλέσῃ τὴν ξένη ἐκείνη Νίνα, ἡ ὁποία μὲ τὴν προσευχή τῆς στὸν Θεὸ ποὺ κήρυττε, θεράπευε κάθε μώλωπα καὶ κάθε ἀσθένεια.

Ἡ βασίλισσα διέταξε νὰ τῆς φέρουν ἐκείνη τὴν ξένη, Ἀλλὰ ἡ Ἁγία, δοκιμάζοντας τὴν πίστη τῆς βασίλισσας καὶ τὴν ταπείνωσή τῆς, εἶπε στοὺς ἀπεσταλμένους: *Ἄν ἡ βασίλισσα θέλει νὰ θεραπευθῇ, ἄς ἔρθει σὲ μένα ἐδῶ σὲ αὐτὴν τὴν καλύβα καὶ πιστεύω ὅτι μὲ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου θὰ θεραπευθῇ.* Ὑπάκουσε ἡ βασίλισσα καὶ διέταξε νὰ τὴν μεταφέρουν μὲ φορεῖο στὴν καλύβα τῆς Ἁγίας. Γιὰ τὸ φορεῖο μερίμνησε ὁ γιὸς τῆς Ρέβ, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Ὅταν ἔφθασαν, ἡ Ἁγία Νίνα εἶπε νὰ ἀφήσουν τὴν ἄρρώστη βασίλισσα πάνω στὸ κρεβάτι τῆς ποὺ ἦταν ἀπὸ φυλλώματα, γονατίζει καὶ προσεύχεται θερμὰ στὸν Κύριο, τον ἱατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Κατόπιν πῆρε τὸν σταυρὸ τῆς, τὸν ἔβαλε στὸ κεφάλι ταῆς ἄρρώστης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ πόδια, στοὺς ὤμους καὶ στὴν πλάτη τῆς, κάνοντας ἔτσι τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ἡ βασίλισσα σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὑγιής. Καὶ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, ἡ βασίλισσα ἀπέδωσε εὐχαριστίες στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Κατόπιν καὶ στὸν οἶκό τῆς, ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς, ὁμολόγησε δημοσίως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Τὴν Ἁγία Νίνα τὴν ἔκανε ἔμπιστη καὶ παντοτεινὴ τῆς

φίλη, τρέφοντας τὴν ψυχὴ τῆς μὲ τις ἅγιες διδασκαλίες τῆς. Τὸ ἴδιο ἡ βασίλισσα ἔφερε κοντὰ τῆς καὶ τὸν σοφὸ γέροντα Ἀβιάθαρ καὶ τὴν κόρη του Σιδωνία, καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους δίδαξε τὴν πίστι καὶ τὴν εὐσέβεια.

ΙΑ) Ἡ μεταστροφή τοῦ βασιλέως Μιριάν

Ὁ βασιλεὺς Μίριαν, γιὸς τοῦ Σάχη τῆς Περσίας Χοσρόη καὶ διάδοχος στὴν Γεωργία τῆς δυναστείας τῶν Σασανιδῶν, ἀκόμα ταλαντευόταν νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸ ὡς Θεό, καὶ ἐμφανιζόταν ὡς ζηλωτὴς τῶν εἰδωλολατρῶν. Κάποτε δέ, θέλησε νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς ὁμολογητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἁγία Νίνα. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔγινε γιὰ τὴν ἐξῆς αἰτία:

Ὁ κοντινὸς συγγενὴς τοῦ βασιλέα τῆς Περσίας, ἄνδρας λόγιος καὶ γνήσιος ὑποστηρικτὴς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ζωροάστρου, ἐπισκέφθηκε ὡς φιλοξενούμενος τὸν βασιλέα Μιριάν. Ἀλλὰ στὸ σπῆτι τοῦ ἀρρώστησε ἀπὸ βαριὰ ἀσθένεια, ἀπὸ τρέλλα. Φοβούμενος τὸν Πέρση βασιλεῖα ὁ Μίριαν ἔστειλε νὰ παρακαλέσουν τὴν Ἁγία Νίνα νὰ ἔρθῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πρίγκηπα.

Ἐκείνη, διέταξε νὰ φέρουν τὸν ἄρρώστο κοντὰ στὸ κέδρο. Τὸν τοποθέτησε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν Ἀνατολή, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν διέταξε νὰ πῇ τρεῖς φορές: *Σὲ ἀρνοῦμαι σατανά, καὶ παραδίδομαι στὸν Χριστό, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.* Ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ μιαρὸς, τὰ πονηρὰ πνεύματα τὸν ἐτάραξαν

καὶ τὸν ἔριξαν κάτω στὸ χῶμα ὥσάν νεκρό, ἀλλὰ μὴ ὑποφέροντας τὶς προσευχὲς τῆς Ἀγίας, ἐξῆλθε ἀπὸ αὐτόν. Ὁ πρίγκηπας ἔγινε καλὰ, καὶ πίστεψε στὸν Χριστό, καὶ ὡς χριστιανὸς πλέον ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του. Ὁ βασιλέας Μίριαν, φοβήθηκε ἀπὸ αὐτὸ περισσότερο παρὰ ἀπ' ὅτι ὁ πρίγκηπας θὰ πέθαινε, γιὰτὶ φοβήθηκε τὸν θυμὸ τοῦ Σάχη τῆς Περσίας ἐξαιτίας τῆς ἐπιστροφῆς στὸν Χριστὸ τοῦ συγγενοῦς του, στὸ σπίτι του. Ὁ Σάχης ἦταν εἰδωλολάτρης. Γιὰ αὐτὸ ἀποφάσισε καὶ τὴν Ἀγία Νίνα νὰ θανατώσῃ καὶ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς τῆς πόλεως νὰ ἐξαφανίση.

Κυριευμένος ἀπὸ θυμὸ, καὶ μὲ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὁ βασιλέας γιὰ νὰ ξεθυμάνει, ἔφυγε γιὰ κυνήγι στὸ δάσος Μουκράν, 20 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Μτσχέτ. Ἐκεῖ εἶπε στοὺς συνοδοὺς του: Ἐμεῖς ἐπισύραμε πάνω μας τὸν φοβερὸ θυμὸ τῶν Θεῶν μας, γιὰτὶ ἐπιτρέψαμε στοὺς ἀνηλεεῖς χριστιανοὺς, νὰ κηρύττουν στὴν πατρίδα μας τὴν πίστη τους. Ἀλλὰ σήμερα μὲ τὴν μαχαίρα θὰ τοὺς ἐξαφανίσω ὅλους αὐτοὺς ποὺ προσκυνοῦν τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν Ἑσταυρωμένο. Θὰ διατάξω καὶ τὴν βασίλισσα νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστό. Ἄν δὲ ὑπακούσῃ, θὰ τὴν θανατώσω καὶ αὐτὴν μὲ ἄλλους χριστιανοὺς.

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ βασιλέας ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Τχότι. Καὶ ἰδοὺ, ἡ λαμπρὴ ἡμέρα ξαφνικὰ μεταβλήθηκε σὲ σκότος· ἔγινε ταραχὴ παρόμοια μὲ ἐκείνη ποὺ κατέστρεψε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀρχάζ, ἡ

ἔκλειψη τοῦ ἡλίου τύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέα, καὶ ἡ βροντὴ διεσκόρπισε ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ὅλος ἔντρομος ὁ βασιλέας κάλεσε σὲ βοήθεια τοὺς θεοὺς του. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἤκουσαν. Τότε, αἰσθάνθηκε πάνω του τὴν ἄκρη τῆς χειρὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ, καὶ ὁ βασιλέας φώναξε: *Θεὲ τῆς Νίνας, ἀποδίωξε τὸ σκότος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ ἐγὼ θὰ ὁμολογήσω καὶ θὰ δοξάζω τὸ ὄνομά Σου.* Καὶ εὐθὺς εἶδε, καὶ ἡ καταιγίδα κόπασε. Θαυμάζοντας τὴν τόσο μοναδικὴ δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ βασιλέας στράφηκε πρὸς τὴν ἀνατολή, ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ δάκρυα ἔλεγε: *Θεέ, Ἐσένα τὸν ὁποῖο ἡ δούλη Σου Νίνα Σὲ κηρύττει, Εσὺ πράγματι εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ὑπεράνω ὅλων τῶν Θεοτήτων! Νὰ τώρα βλέπω τὴν μεγάλη ἀγαθότητά Σου σὲ μένα καὶ ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται τὴν χαρά, τὴν παράκληση καὶ τὴν ἐγγύτητά Σου σὲ μένα. Θεὲ φιλεύσπλαγχνε, σὲ αὐτὸν τὸν τόπο θὰ ὑψώσω τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὥστε πάντοτε νὰ θυμίζῃ τὴν ἐμφάνισή Σου σὲ μένα κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα! Τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνέβη κατὰ μία μαρτυρία στὶς 6/5/319. Στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Τχότι ὡς σήμερα ὑπάρχει ναὸς τὸν ὁποῖον ἔκτισε ὁ βασιλέας Μίριαν.*

Ἐπιστρέφοντας στὴν πρωτεύουσα καὶ προχωρώντας στὶς ὁδοὺς τῆς πόλης, ὁ βασιλέας φώναζε δυνατὰ: *Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀσπασθεῖτε τὸν Θεὸ τῆς Νίνας, τὸν Χριστό, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος Θεός, καὶ Σὲ Αὐτὸν μόνο ἀνήκει κάθε δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας! Ποῦ*

εἶναι ἐκείνη ἡ γυναῖκα ἡ ξένη, τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς εἶναι ὁ σωτήρας μου; Ἡ Ἁγία ἐκείνη τὴν ὥρα τελείωνε τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴ τῆς στῆν καλύβα τῆς. Ὁ βασιλέας μαζί με τὴν βασίλισσα ἡ ὁποία εἶχε βγεῖ σὲ προϋπάντησή του, καὶ πλῆθος λαοῦ, ποὺ γιὰ αὐτὸν εἶχε βγῆ στοὺς δρομους, ἔφτασαν ἕως τὴν καλύβα. Ὅταν ὁ βασιλέας εἶδε τὴν Ἁγία, ἔπεσε στὰ γόνατα, λέγοντας: Ὡ μητέρα μου δίδαξέ με καὶ κάνε με ἄξιο νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ σου, τοῦ Σωτῆρός μου! Σὲ ἀπάντησή του, δάκρυα ἀσυγκράτητα ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἁγίας Νίνας. Ὅταν τὴν εἶδε νὰ κλαίει, ἔκλεγε καὶ ὁ βασιλιάς, καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ὅλος ὁ λαὸς ποὺ ἦταν ἐκεῖ. Λέγει ἡ Σιδωνία, αὐτόπτης μάρτυς καὶ μετέπειτα συγγραφέας ὅλων αὐτῶν τῶν γεγονότων: Σὰν θυμᾶμαι αὐτὲς τὶς ἱερὲς στιγμές, κάθε φορὰ δάκρυα πνευματικῆς χαρᾶς ἀπὸ μόνα τους τρέχουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἡ στροφή στὸν Χριστὸ τοῦ βασιλέα Μίριαν, ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ καὶ ἀμετάκλητη. Αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐξέλεξε γιὰ καθοδηγητὴ καὶ διαφωτιστὴ τοῦ λαοῦ τῆς Γεωργίας, μετὰ τὸ φῶς τῆς ἁγίας πίστεως, ὅπως κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἐξέλεξε γιὰ τοὺς Ῥωμαίους καὶ τοὺς Ἕλληνες τὸν βασιλέα Μεγάλου Κωνσταντῖνο. Χωρὶς καθυστέρηση, ὁ Μίριαν ἔστειλε στὸν Κωνσταντῖνο τοὺς ἀπεσταλμένους του, παρακαλῶντας νὰ τοῦ στείλῃ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, γιὰ νὰ βαπτίσουν τὸν λαόν, νὰ τὸν διδάξουν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ

ιδρύσουν καὶ νὰ θεμελιώσουν στὴν Γεωργία, τὴν Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

ΙΑ) Ὁ θαυματουργὸς στῦλος

Ἡ Ἁγία Νίνα, ἕως νὰ ἔλθουν οἱ ἀπεσταλμένοι μὲ τοὺς ἱερεῖς, ἀκούραστα δίδασκε στὸν λαὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, μαθαίνοντάς τους ἔτσι τὴν ἀληθινὴ ὁδὸ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν καὶ τὴν κληρονομία τῆς οὐρανίου βασιλείας. Τοὺς δίδασκε νὰ προσεύχονται στὸν Θεὸ καὶ Χριστὸ, προετοιμάζοντάς τους μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα.

Ὁ βασιλέας, θέλησε μέχρι νὰ ἔρθουν οἱ ἱερεῖς, νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως τοῦ ὑπέδειξε ἡ Ἁγία Νίνα, ἐξέλεξε γιὰ αὐτό, τὸν τόπο στὸν κῆπο, ὅπου ὑπῆρχε ἐκεῖνος ὁ μεγάλος κέδρος. Ἡ Ἁγία τοῦ εἶπε: *Ἄς μεταβληθῇ αὐτὸς ὁ φθαρτὸς καὶ πρόσκαιρος κῆπος σὲ πνευματικὸ καὶ ἀθάνατο κῆπο, ὁ ὁποῖος θὰ παράγῃ καρποὺς γιὰ τὴν αἰώνιο ζωή.*

Ὁ κέδρος κόπηκε, καὶ ἀπὸ τοὺς 6 κλάδους του ἔγιναν 6 στῦλοι, ὅπου εὐκόλα τοὺς τοποθέτησαν σὲ καίρια σημεῖα γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση. Ὅταν ὅμως ξεκίνησαν νὰ πάρουν τὸν ἑβδομο στῦλο, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ κέδρου, ὥστε νὰ τὸν τοποθετήσουν ὡς θεμέλιο τοῦ ναοῦ, καμιά δύναμη δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μετακινήσῃ ἀπὸ τὸν τόπο. Ὅλοι παραξενεύτηκαν μὲ αὐτό. Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς σὴν δύση, ὁ

βασιλιάς ἀναχώρησε λυπημένος γιὰ τὸ σπίτι του, διερωτώμενος: *Τί νὰ σημαίνει αὐτό;*

Διασκορπίστηκε καὶ ὁ λαός. Ἔμεινε μόνο ἡ Ἁγία Νίνα μὲ τοὺς μαθητὲς της ἰκετεύοντας ἀδιαλείπτως καὶ μὲ δάκρυα βρέχοντας τὸν κορμὸ τοῦ κέδρου. Πρὶν τὴν αὐγὴ ἐμφανίστηκε στὴν Ἁγία ἓνας θαυμάσιος νέος, καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τρεῖς μυστηριώδεις λέξεις, τὶς ὁποῖες ὅταν τὶς ἄκουσε, ἔπεσε στὴν γῆ καὶ τὸν προσκύνησε. Τότε ὁ νεανίσκος πλησίασε στὸν στύλο, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ὕψωσε ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ὁ στύλος ἀστραπτε ὅπως ἡ ἀστραπὴ καὶ φώτιζε ὅλη τὴν πόλη. Ὁ βασιλιάς καὶ ὁ λαός παρατηροῦσαν μὲ φόβο καὶ χαρὰ θαυμάζοντας πὼς αὐτὸς ὁ βαρὺς στύλος, δίκως νὰ κρατιέται ἀπὸ κανέναν, μὲ μιᾷς ὑψώθηκε ψηλὰ στὰ 12 μέτρα, τὴν ἄλλη ἔπεσε κάτω καὶ ἀκουμποῦσε στὴν ρίζα ὥσπου μεγάλωσε καὶ τέλος στάθηκε καὶ θεμελιώθηκε στὸν τόπο του μόνος του ἀκλόνητος. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ στύλου ἄρχισε νὰ τρέχει θαυματουργὸ μύρο, καὶ θεραπεύονταν κάθε εἶδους ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ πίστη πήγαιναν νὰ τὸ μαζέψουν. Ἐνας Ἑβραῖος, τυφλὸς ἐκ γενετῆς, μόλις ἄγγιξε τὸν στύλο, ἀμέσως εἶδε, καὶ πίστεψε. Ἐνα παιδί, τὸ ὁποῖο βρισκόταν γιὰ ἑπτὰ χρόνια στὸ κρεβάτι παράλυτο, ἡ μητέρα του τὸ ἔφερε στὸ στύλο καὶ ἰκέτευσε τὴν Ἁγία νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Ἡ Ἁγία Νίνα, μόνο ἄγγιξε τὸν στύλο μὲ τὸ χέρι της, κατόπιν τὸ ἔβαλε στὸ κεφάλι τοῦ ἁρρώστου παιδιοῦ καὶ αὐτὸ ἀμέσως ἔγινε καλά. Ἐπειδὴ πλῆθος λαοῦ κατέφθανε,

ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ τὸν περιτειχίσουν μὲ τεῖχος. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα, ἐκεῖνον τὸν τόπον εὐλαβοῦντο πολλοὶ ὄχι μόνο οἱ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδωλολάτρες. Γρήγορα τελείωσε καὶ ὁ ξύλινος ναὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ πρῶτος στὴν γῆ τῆς Γεωργίας.[11]

ΙΓ) Ἡ βάπτισις τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ λαοῦ

Τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλιᾶ Μίριαν, ὁ βασιλιάς Κωνσταντῖνος τοὺς δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τιμὴ. Τοὺς ἔδωσε πολλὰ δῶρα, καὶ ἐκεῖνοι ἐπέστρεψαν στὴν Γεωργία. Μαζί τους πῆγε καὶ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλιᾶ Κωνσταντῖνου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας Εὐστάθιος[12], μὲ 2 ἱερεῖς καὶ 3 διακόνου καὶ ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ λειτουργικὰ σκεύη. Τότε ὁ Μίριαν ἀμέσως ἐξέδωσε διάταγμα σὲ ὅλους τοὺς ἐπισήμους καὶ ἀξιωματούχους, νὰ ἔλθουν ὅλοι κοντά του στὴν πρωτεύουσα.

Ὅταν συγκεντρώθηκαν, ὁ βασιλιάς, ἐνώπιον ὅλων εὐθὺς ἔλαβε τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, ὅπως καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ὅλα τὰ τέκνα τους. Στὸ τέλος τῆς γέφυρας τοῦ ποταμοῦ Κούρα, ὅπου πρὶν ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου Ἑλιόζ, καὶ κατόπιν εἰδωλολατρικὸς ναὸς, ἔφτιαξαν βαπτιστήριο, καὶ ἐκεῖ ὁ ἀρχιεπίσκοπος βάπτισε τοὺς ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες τοῦ τόπου. Γιὰ αὐτὸ καὶ ὀνομάστηκε ἐκεῖνο τὸ μέρος: *Μτάβαρτα Σανατλάβη*, δηλαδή· *Βαπτιστήριο τῶν ἀρχόντων*. Λίγο πιὸ κάτω οἱ ἱερεῖς βάπτιζαν τὸν λαό, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλη θέρμη

καὶ χαρὰ προσερχόταν στὸ βάπτισμα, ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τῆς Ἀγίας Νίνας: *Ὅποιος δὲν γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος ἁγίου, δὲν πρόκειται νὰ δῇ ἐκείνη τὴν ζωὴ, καὶ τὸ αἰώνιο φῶς, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του θὰ καθῇ στὸ σκότος τῆς ἀβύσσου.* Οἱ ἱερεῖς ταξίδευαν στὶς γύρω πόλεις καὶ στὰ χωριά, καὶ βάπτιζαν τὸν λαό. Ἔτσι γρήγορα καὶ ἐν εἰρήνῃ βαπτίστηκε ὅλη ἡ γῆ τῆς Καρτάλης[13], ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Καυκάσου ποὺ δὲν δέχτηκαν τὸ βάπτισμα, ὡς καὶ οἱ Ἑβραῖοι τοῦ Μτσχέτ, πλὴν τοῦ Ἀβιάθαρ, τῆς οἰκογένειάς του καὶ ἐτέρων 50 οἰκογενειῶν, οἱ ὅποιες ὅπως ἔλεγαν ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Βαραββᾶ. Καὶ σὲ αὐτοὺς ὡς ἐνδειξη εὐαρέσκειας ὁ βασιλεὺς τοὺς δώρισε τὴν περιοχὴ Τσιχε-ντίντι.

Ἔτσι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐστάθιος μαζί μὲ τὴν Ἀγία Νίνα κήρυξε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια τὸν Χριστὸ στὴν γῆ τῆς Γεωργίας. Καὶ ἀφοῦ ὅρισε ὡς λειτουργικὴ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἐγκαινίασε τὸν πρωτόκτιστο ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στὸ Μτσχέτ, ἔθεσε τὸν πρεσβύτερο Ἰωάννη ἐπίσκοπο Γεωργίας ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίᾳ τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας καὶ ἐπέστρεψε πίσω[14].

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ὁ Μίριαν ἔστειλε στὴν βασιλεύουσα νέα ἀποστολὴ, παρακαλώντας τὸν Μεγάλο Κωνσταντῖνο νὰ στείλῃ στὴν Γεωργία περισσότερους ἱερεῖς, ὥστε στὸ βασίλειό του καθένας νὰ μπορέσει νὰ ἀκούσει τὸν λόγο τῆς σωτηρίας, καὶ σὲ

όλους νὰ γίνη προσιτὴ ἡ εἴσοδος στὴν χάρη καὶ στὴν αἰώνια βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Παρεκάλεσε ἐπίσης νὰ στείλῃ δόκιμους ναοδόμους καὶ ἐργάτες, ὥστε νὰ χτίσουν τὶς ἐκκλησίες ἀπὸ πέτρες. Κάποιοι λέγουν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Μίριαν εἶχε προσωπικὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο, καὶ ταξίδεψε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ παρεκάλεσε ἐκεῖ στὸν τόπο τῶν Θαυμάτων τοῦ Λῶτ, νὰ ἰδρῦσῃ μοναστήρι στὸν Τίμιο Σταυρό. Μὲ ἁγία ἀγάπη καὶ χαρὰ ἐκπλήρωσε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τὸ αἶτημα τοῦ Μίριαν. Μαζί μὲ πολὺ χρυσό, καὶ ἄργυρο, ἔδωσε στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ τεμάχιο ἀπὸ τὸν Ζωοποιὸ Θύλο τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖο τότε ἡ Ἁγία Ἑλένη εἶχε βρεῖ (τὸ 326 μ. Χ.). τοὺς ἔδωσε καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ καρφιά μὲ τὰ ὁποῖα σταυρώθηκαν τὰ πανάχραντα χέρια τοῦ Κυρίου στὸν Σταυρό. Ἐπίσης, τοὺς ἔδωσε σταυροὺς, καὶ εἰκόνες τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καθὼς καὶ λείψανα Ἁγίων Μαρτύρων γιὰ τὸν ἐγκαινιασμὸ τῶν ἐκκλησιῶν. Τότε ἀφέθηκε καὶ ἐπέστρεψε στὸν πατέρα τοῦ Μίριαν, ὁ γιὸς καὶ διάδοχος Μπακάρ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὄμηρος στὴν Ῥώμη.

Ἐπιστρέφοντας στὴν Γεωργία μὲ πολλοὺς ἱερεῖς καὶ ναοδόμους, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Μίριαν θεμελίωσαν τὸν πρῶτο ναὸ στὸ χωριὸ Ἑρουσέτη (σήμερα Ἀχαλτσίσκο), στὰ σύνορα τῆς γῆς τῶν Καρταλινῶν, καὶ ἄφησαν ἐκεῖ τὸ καρφὶ ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς ὁ ναὸς ἔχει ἀπὸ καιρὸ γκρεμιστεῖ.

Δεύτερο ναὸ οἰκοδόμησαν στὸ χωριὸ Μανγλῖς, 50 χιλιόμετρα νοτίως τῆς Τιφλίδος, καὶ ἐκεῖ ᾤφησαν τὸ τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ἐύλου. Στὸ Μτσχέτ κατὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ καὶ τὴν καθοδήγηση τῆς Ἁγίας Νίνας, ἀνοικοδομήθηκε ὁ πέτρινος ναὸς πρὸς δόξα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, στὸν βασιλικὸ κῆπο, κοντὰ στὴ καλύβη τῆς Ἁγίας Νίνας.

ΙΔ) Ἡ Ἁγία κηρύττει σὲ νέους τόπους

Ἡ Ἁγία Νίνα δὲν εἶδε τὴν ὀλοκλήρωση αὐτοῦ τοῦ μεγαλοπρεπέστατου ναοῦ, γιατί ἀποφεύγοντας τὴν δόξα καὶ τὴν τιμὴ, τὴν ὁποία τῆς ἀπέδιδε ὁ βασιλιᾶς καὶ ὁ λαός, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ζῆλο ὥστε νὰ συνεχίσει νὰ δοξάζει τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πολυάνθρωπο πόλη στὸ ὄρος, στὰ ἄνυδρα ὕψη τοῦ Ἀράβγου, στὰ σύνορα τῆς περιοχῆς τῆς Καρτάλης. Βρῆκε μία μικρὴ σπηλιά, καλυμμένη μὲ καρδιὰ δένδρων καὶ παρέμεινε σὲ αὐτήν. Ἐκεῖ μὲ δακρύρροη προσευχὴ, ἀνέβλυσε γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν βράχο. Ἔως σήμερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πηγὴ τὸ νερὸ στάζει ὡσὰν δάκρυα, καὶ ὁ λαὸς τὴν ὀνομάζει πηγὴ τῶν Δακρύων, καὶ γαλακτορρέουσα πηγὴ, γιατί δωρίζει γάλα στὰ στεῖρα στήθη τῶν μητέρων.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ κάτοικοι τοῦ Μτσχέτ εἶδαν ἓνα θαυμαστὸ σημεῖο: Μερικὲς νύχτες ἔλαμπε ἓνας σταυρὸς στὸν οὐρανό, μὲ στεφάνι ἀπὸ ἀστέρια καὶ

φώτιζε τὸν πρωτόκτιστο ναό. Πρὶν τὴν αὐγή, διαχωρίζονται ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν σταυρὸ τὰ τέσσερα λαμπρότερα ἀστέρια, καὶ ἀπέρχονταν, τὸ πρῶτο στὴν Ἀνατολή, τὸ δεύτερο στὴν Δύση, τὸ τρίτο φώτιζε τὴν ἐκκλησία, ἐνὼ τὸ τέταρτο φώτιζε τὸ ἀσκητήριον τῆς Ἁγίας Νίνας καὶ εἰσῆρχετο στὸ ὕψος τοῦ βράχου ὅπου βρισκόταν ἓνα ψηλὸ δένδρο. Οὔτε ὁ ἐπίσκοπος Ἰωάννης, οὔτε ὁ βασιλιάς μπορούσαν νὰ ἐννοήσουν αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ Ἁγία Νίνα ἔκοψε ἐκεῖνο τὸ δένδρο καὶ ἔφτιαξε ἀπὸ αὐτὸ τέσσερις σταυρούς. Τὸν πρῶτο τὸν τοποθέτησε σὲ ἐκεῖνο τὸν βράχο, τὸ δεύτερο στὰ δυτικὰ στὸ ὄρος Τχότ ὅπου εἶχε τυφλωθῇ ὁ βασιλιάς, τὸν τρίτο στὴν ἐνάρετη Σαλώμη σύζυγο τοῦ πρίγκηπα Ῥέβ, γιὰ νὰ τὸν στήσῃ στὴν πόλη Οὐτζάρμι, καὶ τὸν τέταρτο τὸ ἔδωσε στὴν περιοχὴ Μπόνμπε ὅπου διοικοῦσε ἡ βασίλισσα Σοφία, καὶ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν φωτίζει μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Παίρνοντας μαζί της τὸν πρεσβύτερο Ἰάκωβο καὶ ἓναν διάκονο, ἔφυγε βόρεια, ὀρεινά, πρὸς τὶς πηγὰς τῶν ποταμῶν Ἀραβγὶ καὶ Ὑϊόρι, καὶ γέμισε τὶς ρεματιὰς τοῦ Καυκάσου μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τοῦ Τσαλέτι, Ἐρτσό, Τιονέτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀποδέχθηκαν τὸ Εὐαγγέλιον, κατέστρεψαν τὰ εἰδωλά τους καὶ ἔλαβαν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Ἀπὸ ἐκεῖ ταξίδεψε γιὰ τὸ Κοκαμπέτι καὶ ἔφερε ὅλους τοὺς κατοίκους στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν κατευθύνθηκε στὴν νότια Καχετία, ἔφθασε στὴν περιοχὴ Μπόνμπε καὶ ἐκεῖ παρέμεινε. Ἐφτιαξε

στο ὕψωμα μιὰ καλύβα γιὰ κατάλυμα. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ζοῦσε στὸ Μπόντμπε ἡ βασίλισσα τῆς Καχετίας Σόντζα (Σοφία). Καὶ ἐκείνη πῆγε νὰ ἀκούσῃ τὴν ὑπέροχη διδασκαλία της. Ὅταν τὴν ἄκουσε δὲν μπόρεσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτήν. Πίστεψε εἰλικρινὰ στὰ σωτηριώδη λόγια της. Καὶ γρήγορα, μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἀξιωματούχους της καὶ πλῆθος λαοῦ, ἔλαβε τὸ Βάπτισμα.

ΙΕ) Ἡ κοίμηση τῆς Ἀγίας

Ἀφοῦ καὶ στὴν Καχετία ὀλοκλήρωσε τὸ ἔργο της, πῆρε τὴν πληροφορία ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὅτι πλησάζει τὸ τέλος της. Ἐνημέρωσε σχετικὰ μὲ γράμμα τὸν βασιλέα Μίριαν, καὶ ἐπικαλουμένη γιὰ αὐτὸν καὶ τὴν βασιλεία του τὴν αἰώνια εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν προστασία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ Ἁγία ἔγραψε: *Ἐγὼ τώρα, ὡς ξένη καὶ παρεπίδημος, ἀποχωρῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ θὰ ἀκολουθήσω τὴν ὁδὸ τῶν πατέρων μου. Σὲ παρακαλῶ βασιλέα, ὅρισε νὰ ἔλθῃ σὲ μένα ὁ ἐπίσκοπος Ἰωάννης, γιὰ νὰ μὲ προετοιμάσῃ γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ, γιατί ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου εἶναι κοντά.*

Διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα το ὁποῖο τὸ ἔφερε ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα Σοφία, ὁ βασιλιάς, ὅλο τὸ ἀνάκτορο καὶ ὁ ἱερὸς κλῆρος ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἐτοιμοθάνατη καὶ τὴν πρόλαβαν ἀκόμα ζωντανή. Πλῆθος λαοῦ συγκεντρώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀσθενοῦς,

καὶ τὸ περιέχουσε μὲ δάκρυα καὶ πολλοὶ ἄρρώστοι ποῦ τὸ ἄγγιζαν θεραπεύονταν. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς της, μὲ τὴν παράκληση τῶν μαθητριῶν της, οἱ ὁποῖες θρηνοῦσαν, ἡ Ἁγία Νίνα τοὺς διηγήθηκε γιὰ τὸ γένος καὶ τὴν ζωὴ της. Ἡ Σαλώμη κατέγραψε τὴν διήγησή της, ἡ ὁποία ἐδῶ μὲ συντομία ἀναπτύσσεται, λέγοντας: *Ἄς γραφῇ ἡ πτωχὴ καὶ ταπεινὴ ζωὴ μου, ὥστε νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ σὰ παιδιὰ σας, ὅπως ἡ πίστες σας καὶ ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία μὲ περιβάλατε. Ἰδιαιτέρως, γιὰ νὰ γίνουν γνωστὲς σὺς μελλοντικὲς γενιές, ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια εἶδατε καὶ ἐσεῖς καὶ γίνατε ζωντανοὶ μάρτυρές τους.*

Τοὺς εἶπε καὶ κάποιες διδαχὲς ἀκόμα περὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς. Κατόπιν, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐπισκόπου μὲ εὐλάβεια κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Παρήγγειλε τὸ σῶμά της νὰ ταφῇ σὲ κείνη τὴν πτωχὴ καλύβη, ὥστε νὰ μὴν μείνῃ ὀρφανὴ ἡ νεοσύστατη ἐκκλησία τῆς Καχετίας. Καὶ ἔτσι ἐν εἰρήνῃ παρέδωσε τὸ πνεῦμά της σὰ χέρια τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τὸ 335 μ. Χ.

Ὁ βασιλέας, ὁ ἐπίσκοπος, καὶ ὁ λαός, λυπημένοι, θέλησαν νὰ μεταφέρουν τὸ πολύτιμο λείψανο τῆς Ἁγίας στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Μισχέτ, καὶ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν δίπλα στὸν ζωηφόρο ἐκείνον στύλο. Ἀλλὰ δὲν μπορούσαν μὲ κανέναν τρόπο νὰ μετακινήσουν τὸ φορεῖο τῆς ἀσκήτριας ἀπὸ τὸν τόπο

ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἴδια διάλεξε γιὰ τὴν ἀνάπαυσή της, γιὰ αὐτὸ καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐκεῖ σὴν πτωχὴ καλύβη.

ΙΣΤ) Ἡ δόξα τῆς Ἀγίας Νίνας

Πάνω στὸν τάφο της ὁ Μίριαν ἄρχισε νὰ οἰκοδομῇ νὰ τὸν ὁποῖο ὀλοκλήρωσε ὁ γιὸς του Μπακάρ[15], τὸ 342 μ. Χ. καὶ τὸ ἀφιέρωσε στὸ ὄνομα τοῦ συγγενοῦς τῆς Ἀγίας Νίνας, τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Αὐτὸς ὁ ναὸς ποτὲ δὲν καταστράφηκε ἐντελῶς, ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Δίπλα σὲ αὐτὸν ἀνοικοδομήθηκε ἡ Μητρόπολη Μπόντμπε, ἡ ἀρχαιότερη σὲ ὅλη τὴν Καχετία, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου διαδόθηκε ἕως τὰ πέρατα τῶν ὁρέων τοῦ ἀνατολικοῦ Καυκάσου.

Τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας Νίνας ὁ Θεὸς τὸ δόξασε μὲ τὴν ἀφθαρσία· στὸ μνήμά της γινόνταν πολλὰ καὶ συνεχῆ σημεῖα καὶ θαύματα. Αὐτὰ τὰ εὐλογημένα σημεῖα, ἡ ἰσαγγελος ζωὴ καὶ ὁ ἀποστολικὸς ζήλός της, παρεκίνησε τὴν νεόφυτη ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας νὰ τὴν ὀνομάσουν ἰσαπόστολο καὶ φωτίστρια τῆς Γεωργίας, νὰ τὴν ἐπισημοποιήσουν στὸν χορὸ τῶν Ἀγίων καὶ νὰ θεσπίσουν πρὸς τιμὴ της ἐτήσια ἐορτὴ στὶς 14 Ἰανουαρίου τὴν ἡμέρα τῆς μακαρίας κοιμήσεώς της. Ἔως σήμερα ὑπάρχει μικρὴ πέτρινη ἐκκλησία στὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Νίνας στὸ Μτοχέτ, τὴν ὁποία ὁ βασιλεὺς Βαχτανγκ Γούργκασλαν[16] οἰκοδόμησε σὲ

ἐκεῖνο το ὄρος, σὸν ὁποῖο ἡ Ἁγία Νίνα σὴν ἀρχὴ μὲ τὶς προσευχὲς τῆς γκρέμισε τὸ εἶδωλο τοῦ Ἀρμάζ.

[1] Ἰβηρία ἢ Γεωργία, εἶναι χώρα σὴν Καυκασία, ἡ ὁποία εἶχε ἕως καὶ τὴν συνένωσή τῆς μὲ τὴν Ῥωσία, σὶς 18-012-1801 μ. Χ. μοναρχικὴ βασιλεία, καὶ κατὰ τοὺς διάφορους καιροὺς εἶχε διαφορετικὰ σύνορα. Μὲ τὴν στενὴ ὀνομασία τοῦ ὀνόματος Γεωργία σὶς σύγχρονους καιροὺς, γίνεται ἀναφορὰ συχνότερα γιὰ τὸ κράτος τῆς Τιφλίδας, ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ἓνα σημαντικὸ μέρος πληθυσμοῦ.

[2] Μτοχέτ, παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας, τώρα μικρὸ χωριὸ μὲ τὸ ὄνομα Ντουσέτσκογκ σὶς κράτος τῆς Τιφλίδας. Τὸν 5ον αἰῶνα ἔγινε ἔδρα τοῦ Πατριάρχῃ ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν τίτλο πάσης Μτοχέτ, ἢ καθολικὸς Μτοχέτ.

[3] Καρτβέλοι, φυλὴ τῶν Καυκασίων, Γεωργιανοί.

[4] Ἀρμενία, χώρα γεμάτη βουνά, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Κούρα καὶ τῶν πηγῶν τῶν Τίγρη καὶ Εὐφράτη.

[5] Ὁ Τηριδάτης ἀνῆλθε σὸν θρόνο τὸ 286 μΧ. Ἀδίστακτος διώκτης τῶν χριστιανῶν. Μετεστράφη ἀπὸ τὸν Ἁγ. Γρηγόριο, ἀ΄ ἐπίσκοπο Ἀρμενίας. Καὶ τὸ 302 μΧ, μετεστράφη καὶ ὅλη ἡ Ἀρμενία.

[6] Την μνήμην τους εορτάζουμε στις 30/10.

[7] Κούρ, ο μεγαλύτερος ποταμός της περιοχής των Καυκασίων.

[8] Άραβγι, αριστερό ποτάμι του Κούρα, το οποίο χύνεται κοντά στο Μισχέτ.

[9] Ο Μέγας Κωνσταντίνος βασίλευσε από το 306-337 μ. Χ.

[10] Αφροδίτη, έλληνορωμαϊκή θεότητα, της όμορφιάς και της αγάπης. Οί εορτές διεξάγονταν σε πλήρη ακόλαστη φαυλότητα.

[11] Αυτό το γεγονός έγινε στις 6/5/319. Σώζεται έως σήμερα στην κορυφή του όρους Τόχτι ο ναός που ίδρυσε ο βασιλιάς Μίριαν.

[12] Αυτός είναι ο Άγιος Ευστάθιος που κοιμήθη το 377 μ.Χ, και εορτάζει στις 21 Φεβρουαρίου.

[13] Καρτάλη, ονομάζεται ή γη που εκτείνεται κατά μήκος του ποταμού Κούρα

[14] Έννοούμε την Αντιόχεια της Συρίας.

[15] Μπακάρ, γιός του Μίριαν και διάδοχός του, βασίλευσε από το 342-364 μ. Χ.

[16] Βασίλευε στην Γεωργία από το έτος 446 έως το 459 μ. Χ.